

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: T. H.**, nar. „X“, bytem „X“, **proti žalovanému: M a g i s t r á t u m ě s t a T e p l i c e**, odbor dopravy a životního prostředí, sídlem v Teplicích, náměstí Svobody č. p. 2, PSČ 415 95, **v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se nařizuje vést řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájené na základě žalobcovy žádosti podané dne 6. 10. 2011 a evidované pod č.j. MgMT/152450/2011 o změně místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a toto řízení ukončit vydáním rozhodnutí.*

V žalobě uvedl, že vyčerpal všechny prostředky právní ochrany proti nečinnosti žalovaného, ovšem žalovaný i jeho nadřízený správní orgán jsou nadále nečinní ohledně jeho žádosti o změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podané dne 6. 10. 2011. Žalobce je přitom stávající úpravou místního provozu, která byla realizována dvěma opatřeními obecné povahy, značně zkrácen na svých právech, neboť jako spoluvlastník domu č. p. 217 v ul. Krušnohorská v Dubí u Teplic, který leží na p. č. 637/1, jenž přímo sousedí s komunikací II/253, nemůže tuto nemovitost řádně užívat. Stávající místní úprava mu totiž

neumožňuje u jeho nemovitosti zastavit, čímž je znemožněna údržba této nemovitosti a také zásobování obchodu umístěného v nemovitosti. Stávající úprava místního provozu se žalobci ovšem jeví jako zbytečná, neboť účelu, kterého mělo být touto úpravou dosaženo, tj. zajištění bezpečného vjezdu a výjezdu autobusu ze zastávky a zamezení stání vozidel na chodníku, lze dle žalobce dosáhnout prostým dodržováním platných a účinných právních předpisů.

Dále žalobce uvedl, že předmětná žádost ze dne 6. 10. 2011 byla podána na předepsaném tiskopise, obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti, tj. přesné údaje o tom, kdo ji činí, které věci se týká a co se navrhuje, komu je adresována, včetně žalobcovy podpisu. Dle žalobce se nejednalo o žádost zjevně nepřípustnou, přičemž žádost byla doplněna i o stanovisko Policie ČR – Dopravní inspektorát Teplice, č. j. ORTP-5-196/DI-2007. V žádosti žádal o změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na dvou místech v Dubí u Teplic, a to v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární a dále v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova, kdy žádal o odstranění nebo přemístění dvou dopravních značek B 28 – Zákaz zastavení, přičemž o umístění první dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007 a o umístění druhé dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008. Na základě žalobcovy předmětné žádosti ze dne 6. 10. 2011 žalovaný zaslal žalobci sdělení ze dne 28. 11. 2011, č. j. MgMmT/152450/2011 ODŽP/Zou/DZ, jímž mu sdělil, že zůstává v platnosti aktuální dopravní značení provedené v souvislosti s rozhodnutím ze dne 26. 9. 2007, tj. dopravní značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární, přičemž změna místní úpravy ohledně druhé dopravní značky, o jejímž umístění bylo rozhodnuto dne 16. 1. 2008, tj. dopravní značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova, nebyla v tomto sdělení zmíněna. Proti tomuto sdělení ze dne 28. 11. 2011 žalobce podal ve smyslu ust. § 81 správního řádu odvolání v celém rozsahu, ovšem na základě tohoto odvolání posléze obdržel od žalovaného sdělení ze dne 27. 3. 2012, č. j. MgMT/0175999/2012 ODŽP/Zou/DZ, v němž bylo žalobci sděleno, že na základě jeho žádosti ze dne 6. 10. 2011 nebylo zahájeno správní řízení, jelikož tato žádost byla postoupena od Policie ČR a žalovaný opětovně odkázal na rozhodnutí o umístění první dopravní značky ze dne 26. 9. 2007, aniž by byla zmíněna místní úprava ohledně druhé dopravní značky, o jejímž umístění bylo rozhodnuto dne 16. 1. 2008. Touto částí žalobcovy žádosti se tedy žalovaný vůbec nezabýval. S ohledem na postup žalovaného proto žalobce ve smyslu ust. § 172 správního řádu podal stížnost, v červnu 2012 pak obdržel sdělení o vyřízení této stížnosti ze dne 13. 6. 2012 s tím, že procesní pochybení žalobce nebylo v rámci řízení o stížnosti napraveno. Žalovaný mu totiž pouze sdělil, že nezahájil správní řízení, když jeho žádost považoval za podnět pro případné vyřízení ve věci. Žalovaný přitom změnil důvod, pro který řízení vůbec nezahájil. Absenci výsledku správní úvahy ve vztahu k žádosti v části týkající se místní úpravy ohledně druhé dopravní značky, o jejímž umístění bylo rozhodnuto dne 16. 1. 2008, tj. dopravní značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova, pak žalovaný odůvodnil tím, že jeho stanovisko ze dne 28. 11. 2011 se týkalo všech dopravních značení B 28 – Zákaz zastavení v ul. Krušnohorská v Dubí u Teplic. Vedle toho žalobce poznamenal, že v souvislosti s podanou stížností provedl žalovaný dne 18. 7. 2012 místní šetření přímo na dotčených místech, které označil jako „ústní jednání u domu č. p. 217 na ul. Krušnohorská“, přičemž charakterem toto místní jednání spíše odpovídalo místnímu šetření, když předmětné místo bylo „ohledáno“ a pracovníci žalovaného se seznámili přímo na místě se situací popsanou v žalobcově žádosti. Cílem tohoto jednání, které vedla Bc. M., vedoucí odboru dopravy a životního prostředí, která vyřizovala dotýčnou žalobcovu žádost, měla být

snaha najít řešení, které by vyhovovalo všem zúčastněným, jednání nebylo zachyceno do protokolu ani nebyl pořízen zvukový či obrazový záznam a po tomto jednání žalobce již neobdržel žádné sdělení či rozhodnutí. Žalobce má za to, že žalovaný provedl úkon v probíhajícím správním řízení a byl nadále nečinný. S ohledem na způsob vyřízení žalobcovy žádosti a stížnosti se žalobce obrátil na Krajský úřad Ústeckého kraje, jakožto nadřízený orgán žalovaného, se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného, a to ve vztahu jak ke změně dopravního značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární, tak i dopravního značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova. Přestože žádost byla Krajskému úřadu Ústeckého kraje doručena v listopadu 2012, tak dle žalobce do podání žaloby od Krajského úřadu Ústeckého kraje neobdržel žádné usnesení, vyrozumění či jiné sdělení.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný postupoval při správním řízení v rozporu s platnými a účinnými právními předpisy, když při posouzení podání nevycházel z názvu podání – žádosti ze dne 6. 10. 2011 ani z jeho skutečného obsahu. Současně žalovaný nepostupoval ani v souladu s Metodickou pomůckou Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2010, která upravuje podání ve veřejné správě, když dle bodu 1.2.2 této pomůcky žádosti spadají pod podněty dle ust. § 37 správního řádu a nikoliv pod podněty dle ust. § 42 téhož zákona. Pojem podnět ve smyslu ust. § 42 správního řádu je zde definován jako „podání, kterým se jeho podatel snaží zpravidla upozornit na nedostatky v činnosti jiných fyzických či právnických osob či orgánů veřejné správy. Prostřednictvím podnětu podatel požaduje, aby v něm uvedené skutečnosti orgán veřejné správy prošetřil a v případě, kdy dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky pro další postup např. pro zahájení řízení o uložení sankce za spáchání správního deliktu či přestupku, řízení o pozastavení účinnosti právního předpisu obce apod.“ Pojem žádost ve smyslu ust. § 37 správního řádu je pak zde definována jako „úkon fyzické či právnické osoby, na jehož základě je zahájeno správní řízení.“ Z výše uvedených skutečností je dle žalobce zřejmé, že žalobce nesprávně vyhodnotil povahu jeho žádosti ze dne 6. 10. 2011, a proto při jejím vyřízení postupoval nezákonným způsobem, jelikož dle svého opakovaného sdělení žádné řízení nevedl.

Postup žalovaného žalobci odňal možnost domáhat se svých práv u soudu. Žalobci není zřejmé, zda zaslané sdělení ze dne 28. 11. 2011 lze považovat za rozhodnutí ve věci, zda sdělení ze dne 27. 3. 2012 lze považovat za rozhodnutí o odvolání a šetření ze dne 18. 7. 2012 lze považovat za úkon provedený v rámci správního či přezkumného řízení, nebo zda má považovat žalovaného za nečinného, neboť dosud neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a nevydal rozhodnutí, kterým by řízení zahájené přijetím žádosti ze dne 6. 10. 2011 ukončil. Dle žalobce je povinnost žalovaného vydat v této věci rozhodnutí nezpochybnitelná, když žádost ze dne 6. 10. 2011 splňovala náležitosti dle ust. § 45 správního řádu, přičemž se nejednalo o podnět ve smyslu správního řádu, nýbrž o žádost ve smyslu správního řádu. Postup žalovaného, který na žádost ze dne 6. 10. 2011 odpověděl neformálním sdělením o tom, že této žádosti nevyhověl, je nesprávný, když rozhodnutím mají být ukončena i nejrůznější žádosti, jak vyplývá z např. rozsudků Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Afs 147/2005 – 107, č. j. 1 As 35/2012 – 40, č. j. 2 Ans 6/2011 – 136, č. j. 3 Aps 6/2008 – 56, či nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 13/03. Všemi těmito žádostmi bylo zahájeno správní řízení a příslušný správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž principiálně se jedná o srovnatelný stav s předmětnou žalobcovou žádostí ze dne 6. 10. 2011. Dle žalobce správní orgán má povinnost vydat i jen deklaratorní rozhodnutí, a to když konstitutivně nerozhoduje, přičemž deklaratorními rozhodnutími jen autoritativně prohlašuje existenci či neexistenci určitých práv

či povinností, které nemění. Sdělení oproti deklaratornímu správnímu aktu, pak správní orgán vydává v těch případech, kdy v řízení není třeba užít správního uvážení. Žalobce je přesvědčen, že v dané věci měl žalovaný použít správní uvážení, a proto bylo na místě, aby vydal rozhodnutí. Rozhodnutí mělo být vydáno navíc i z toho důvodu, že pouhé sdělení žalovaného představující jednostranný právní úkon se závazně a autoritativně dotýká žalobcovy právní sféry. Žalobce jakožto vlastník nemovitosti má právo ve smyslu ust. § 123 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 11 odst. 1 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod mít deklaratorní rozhodnutí o tom, zda je jeho vlastnické právo k předmětné nemovitosti nadále omezeno, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným velmi stručným vyjádřením k žalobě.

V tomto velmi stručném písemném vyjádření k žalobě toliko uvedl, že na předmětnou žalobcovu žádost o změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podanou dne 6. 10. 2011 bylo odpovězeno formou sdělení dne 28. 11. 2011 pod č. j. MgMT/152450/2011 ODŽP/Zoo/DZ, v němž žalovaný neshledává nečinnost.

V následně učiněné replice žalobce uvedl, že z písemného vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že žalovaný nyní jeho předmětnou žádost o změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podanou dne 6. 10. 2011 již považuje za žádost, a proto zanikl jeden z důvodů sporu, jelikož žalovaný původně zastával názor, že žalobcovu žádost je pouze postoupením věci od Policie ČR, a posléze že tato žádost je podnětem, který se žalovaný rozhodl nevyužít. Dále žalobce uvedl, že v postupu žalovaného shledává nečinnost hned ze dvou důvodů. Prvním důvodem, pro který žalobce shledává nečinnost žalovaného, je skutečnost, že podáním předmětné žádosti bylo zahájeno správní řízení, ovšem žalovaný nevedl řízení odpovídajícím způsobem a o výsledku svého správního uvážení vydal jen sdělení, které se vydává pouze v případech, kdy se jedná o úkony s nižší intenzitou právních účinků, zejména v případech, kdy není v řízení třeba použít správního uvážení. Skutečnost, že žalovaný použil správní uvážení a rozhodl, dle žalobce vyplývá z odpovědi žalovaného ze dne 13. 6. 2012, č. j. MgMT/036273/2012, v němž je uvedeno, že správní orgán provedl ve věci místní šetření, během kterého bylo místo ohledáno, a byly pořízeny fotografie. Současně byly následně vyhledány podklady, ze kterých bylo zjištěno, za jakých okolností byla místní úprava provozu stanovena. Následně správní orgán na základě správního uvážení rozhodl o tom, že žádosti nevyhoví, přičemž žadateli své rozhodnutí oznámil sdělením. Druhým důvodem, pro který žalobce shledává nečinnost žalovaného, je skutečnost, že obě sdělení žalovaného, a to ze dne 28. 11. 2011, č. j. MgMT/152450/2011 ODŽP/Zoo/DZ, a ze dne 27. 3. 2012, č. j. MgMT/0175999/2012 ODŽP/Zoo/DZ, se vztahují jen k části žádosti žalobce, a to jen k dopravnímu značení provedenému v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární, o němž bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007, třebaže žalobce žádal o odstranění či přemístění dvou dopravních značek B 28 – Zákaz zastavení. Změna místní úpravy stanovená rozhodnutím správního orgánu ze dne 16. 1. 2008 v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova nebyla ani v jednom sdělení žalovaného zmíněna, což se snažil žalovaný ospravedlnit v následném svém sdělení o vyřízení stížnosti ze dne 13. 6. 2012, č. j. MgMT/036273/2012, v němž uvedl, že přihlédl ke stanovisku Policie ČR, kde není uvedeno konkrétní dopravní značení, kterého se stanovisko týká, a proto se týká všech dopravních značek B 28 – Zákaz stání v ul. Krušnohorská. Toto tvrzení všem dle žalobce není

pravdivé, s ohledem na stanovisko Policie ČR a na obě výše citovaná sdělení žalovaného. Ve stanovisku Policie ČR je výslovný odkaz na svislé dopravní značení v žádosti uvedené, tj. na svislé dopravní značení v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární a v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova. A obě dotyčná sdělení žalovaného výslovně odkazují pouze na jednu dopravní značku umístěnou v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární, o níž bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007. Tvzení žalovaného uvedené ve sdělení o vyřízení stížnosti ze dne 13. 6. 2012, č. j. MgMT/036273/2012, je proto nepravdivé a žalovaný byl v části místní úpravy stanovené rozhodnutím správního orgánu ze dne 16. 1. 2008 v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova nečinný od zahájení řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. Dále soud poznamenává, že pro posouzení otázky pasivní legitimace v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je určující jednoznačná dikce ust. § 79 odst. 2 s. ř. s., dle které je žalovaným ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Žalovaného tedy určuje žalobce.

Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám dospěl k závěru, že žaloba není naprosto důvodná, přičemž vycházel z následujících úvah, které reflektovaly závěry Nejvyššího správního soudu

obsažené např. v jeho rozsudcích ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 – 58, a ze dne 7. 5. 2011, č. j. 5 Ans 5/2009 – 139, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Ust. § 9 správního řádu definuje správní řízení jako postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. K vydání takového rozhodnutí pak ust. § 71 správního řádu stanoví příslušné lhůty, jejichž nedodržení může být důvodem k učinění opatření proti nečinnosti nadřízeným správním orgánem podle ustanovení § 80 tohoto zákona. Soudní ochrana proti nečinnosti je pak po bezvýsledném vyčerpání prostředků ve správním řízení poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým či příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již zbývá jen vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou. Právě jen v tomto bodě lze nalézt určitý dotyk institutu ochrany proti nečinnosti s právem na přezkum správních rozhodnutí podle čl. 36 odst. 2 v návaznosti na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ochrana se však (ať už na úrovni správního řízení či v řízení před soudem) zaměřuje toliko na vydání rozhodnutí samotného, nelze se však v jejím rámci domáhat vydání rozhodnutí konkrétního obsahu.

Správní řád pak pamatuje i na situace, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a kdy fyzické nebo právnické osoby mohou dát k zahájení takového řízení pouze podnět. Postup správního orgánu v takovýchto případech je upraven v ust. § 42 správního řádu, kdy i zde zákon stanoví lhůty k vyřízení a rovněž zde se lze při jejich nedodržení domáhat přijetí opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 2 a 3 správního řádu. Také pro tyto případy však platí, co bylo uvedeno již výše. Osoba, která dala podnět k zahájení řízení, se může v rámci správní ochrany proti nečinnosti domáhat jen toho, aby správní orgán ve stanovené lhůtě konal, nikoliv toho, jakým způsobem má být jeho podnět konkrétně vyřízen.

Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval např. v jeho rozsudku ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006 - 59, či již výše citovaném rozsudku ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 – 58, které jsou dostupné na www.nssoud.cz, že žalobou podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat ochrany v případě jakékoli pasivity správního orgánu, ale pouze v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení, kdy je tedy žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z ustanovení samotného ani ze souvisejících ustanovení však nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět. Mezi případy, kdy správní orgán nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, patří i situace, kdy obdrží pouhý podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti.

Takovým řízením je i řízení podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích, které vymezuje pravomoc, působnost a zákonnou podmínku pro přijetí tohoto typu rozhodnutí. Toto řízení dle názoru soudu nelze

zahájit návrhem fyzické nebo právnické osoby, neboť ho může zahájit pouze příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností z moci úřední, jak vyplývá z autoritativně koncipovaných pravomocí příslušného silničního úřadu zakotvených v ust. § 77 zákona o silničním provozu. Je tomu tak proto, že povaha silničního provozu v zásadě jeho účastníkům neumožňuje vést disputace mj. o platnosti té které dopravní značky. K tomu soud doplňuje, že z žádné platné právní úpravy nelze dovodit, že řízení podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu může být zahájeno jak příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností z moci úřední, tak i na návrh fyzické či právnické osoby.

Žalobce by měl mít na paměti, že podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ust. § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží *a priori* k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Dalším důvodem nepochybně je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoli, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo. Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a proto není zde ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.

Jestliže tedy žalobce předmětnou žádostí podanou dne 6. 10. 2011 požádal žalovaného jakožto místně příslušného silničního úřadu kompetentního rozhodnout o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy žádal o odstranění nebo přemístění dvou dopravních značek B 28 – Zákaz zastavení, přičemž o umístění první dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007 a o umístění druhé dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008, je třeba toto jeho podání vyhodnotit právě a jen jako podnět k zahájení řízení z úřední povinnosti ve smyslu ust. § 42 správního řádu a nikoliv jako návrh, jehož doručením žalovanému by již bylo řízení ve smyslu ust. § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno.

Soud se tedy ve shodě se žalovaným zastává názor, že zde nebylo žádné řízení, v jehož rámci by se žalobce mohl úspěšně domáhat ochrany před nečinností žalovaného. Soud sice nezpochybnuje oprávnění žalobce, jakožto spoluvlastníka domu č. p. 217 v ul. Krušnohorská v Dubí u Teplic, který leží na p. č. 637/1, jenž přímo sousedí s komunikací II/253, na níž jsou umístěny mj. dotyčné dvě dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení, podat podnět k zahájení řízení o jejich odstranění či přemístění, tak aby u své nemovitosti mohl zastavit, mohlo být prováděno zásobování obchodu umístěného v tomto domě apod. Nicméně skutečností zůstává, že aby bylo založeno žalobcovo veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, které se navíc závažným způsobem dotýká provozu na pozemní

komunikaci v dané lokalitě, musel by tak stanovit zákon, což v daném případě zákon o silničním provozu nečiní. Řízení o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je s ohledem na podstatu provozu na pozemních komunikacích totiž vedeno ve veřejném zájmu.

Žalovaný proto nepochybil, pokud žalobcovu žádost podanou dne 6. 10. 2011, kterou je ovšem nutno přes její označení hodnotit „pouze“ jako podnět ve smyslu ust. § 42 správního řádu, vyřídil postupem dle právě citovaného ust. § 42 správního řádu a sdělil žalobci, třebaže z jeho pohledu neuspokojivým sdělením ze dne 28. 11. 2011, č. j. MgMT/152450/2011 ODŽP/Zou/DZ, proč neshledal důvod pro zahájení řízení o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a že zůstává v platnosti aktuální umístění svislého dopravního značení B 28 – Zákaz zastavení, a to s poukazem na současné stanovisko Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Dopravní inspektorát Teplice, ze dne 4. 10. 2011, č. j. KRPU-1042-191/CJ-2011-040906. Je sice pravdou, že v tomto sdělení, které bylo žalobci řádně doručeno dne 1. 12. 2011, žalovaný výslovně zmínil toliko dopravní značku B 28 – Zákaz zastavení, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007, tj. výslovně nezmínil i dopravní značku B 28 – Zákaz zastavení, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008. Dále je pravdou, že žalovaný dopravní značku B 28 – Zákaz zastavení, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008, výslovně nezmínil ani v dalším sdělení ze dne 27. 3. 2012, č. j. MgMT/025794/2012 ODŽP/Zou/DZ, které bylo žalobci doručeno dne 6. 4. 2012, v němž zopakoval své stanovisko k žalobcovu podnětu ze dne 6. 10. 2011 a které bylo činěno v reakci na žalobcovu písemnost ze dne 27. 2. 2012, které žalobce koncipoval jako odvolání vůči prvotnímu sdělení žalovaného ze dne 28. 11. 2011.

Pro posouzení předmětné žaloby z hlediska námitek žalobce o tom, že žalovaný se dosud nezabýval i dopravní značkou B 28 – Zákaz zastavení, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008, je pak podstatné zjištění soudu, že žalovaný se o této dopravní značce výslovně zmínil a zevrubně se zabýval jejím možným odstraněním či přemístěním v opětovném sdělení ze dne 13. 6. 2012, č. j. MgMT/036273/2012, které bylo žalobci doručeno dne 20. 6. 2012, v němž žalovaný zopakoval své stanovisko k žalobcovu podnětu ze dne 6. 10. 2011 a které bylo činěno v reakci na žalobcovu písemnost ze dne 18. 4. 2012, které žalobce koncipoval jako stížnost proti postupu správního orgánu. Žalovaný se tedy k žalobcovu podnětu ze dne 6. 10. 2011 řádně zabýval možným odstraněním či přemístěním obou dopravních značek B 28 – Zákaz zastavení, a to jak dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Tovární, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 26. 9. 2007, tak i dopravní značky v křižovatce ul. Krušnohorská a ul. Koněvova, o jejímž umístění bylo správním orgánem rozhodnuto dne 16. 1. 2008.

Důvodnost žaloby nezpůsobuje ani fakt, že žalovaný ještě posléze dne 18. 7. 2012 přikročil k prověření žalobcovu podnětu ze dne 6. 10. 2011 přímo u domu č. p. 217 v ul. Krušnohorská v Dubí u Teplic, který leží na p. č. 637/1, jenž přímo sousedí s komunikací II/253, na níž jsou umístěny mj. dotyčné dvě dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení, mj. i za osobní přítomnosti žalobce, ve snaze najít řešení, které by vyhovovalo všem dotčeným subjektům, přičemž o výsledku tohoto prověření, které žalovaného vedlo setrvat na svém dosavadním stanovisku, že neshledal důvod pro zahájení řízení *ex offio* o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c)

zákona o silničním provozu, žalobci ještě nezaslal písemné shrnutí výsledku tohoto prověření. Soud má za to, že zaslání písemného shrnutí výsledku tohoto prověření žalobci ze strany žalovaného bylo vhodné učinit, nicméně pokud tak žalovaný neučinil, nezpůsobuje to jeho nečinnost, na základě níž by soud mohl žalobcově žalobě vyhovět, když žalobce byl žalovaným třemi sděleními ze dne 28. 11. 2011, ze dne 27. 3. 2012 a ze dne 13. 6. 2012, jak byly zmíněny shora, jednoznačně vyrozuměn, proč žalovaný neshledal důvod pro zahájení řízení o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a že zůstává v platnosti aktuální umístění svislého dopravního značení B 28 – Zákaz zastavení, a to s poukazem na současné stanovisko Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Dopravní inspektorát Teplice, ze dne 4. 10. 2011, č. j. KRPU-1042-191/CJ-2011-040906. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že z dikce ust. § 42 správního řádu jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu vyrozumět osobu, která podala podnět o tom, zda bylo zahájeno řízení z moci úřední či nebyly shledány důvody k zahájení řízení, jediné pouze v případě, že osoba, která podnět podala, o to požádá. V daném případě však taková žalobcova žádost v souvislosti s prověřením dopravní situace přímo v inkriminované lokalitě není zaznamenána ve správním spise, přičemž žalobce ani netvrdí její uplatnění, a proto nelze konstatovat, že by žalovaný byl žalobce v tomto směru nepřipustně nečinný.

Taktéž důvodnost žaloby nezpůsobuje ani žalobcovo tvrzení o tom, že Krajský úřad Ústeckého kraje požádal dvěma písemnostmi ze dne 31. 10. 2012 o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ve vztahu k oběma dotýčným dopravním značkám B 28 – Zákaz zastavení, avšak do podání žaloby od krajského úřadu údajně neobdržel žádné vyrozumění, sdělení či usnesení, jak bylo naloženo a jak byly vyhodnoceny obě jeho písemnosti podané ve smyslu ust. § 80 správního řádu. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel ke skutečnosti, že v předmětné žalobě žalobce označil za žalovaného správní orgán výslovně žalovaného, čemuž i odpovídal žalobní petit, jak byl předestřen v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, a proto má soud za to, že žalovaný i předmět řízení byl žalobcem jednoznačně vymezen. Proto předmětné soudní řízení bylo výlučně vedeno na žalované straně s žalovaným Magistrátem města Teplice a byla řešena výlučně jeho namítaná nečinnost. Tento postup soudu plně odpovídá dikci ust. § 79 odst. 2 s. ř. s., kterou soud již zmínil výše. Pokud žalobce byl přesvědčen, že Krajský úřad Ústeckého kraje byl nečinný při vyřízení jeho dvou písemností ze dne 31. 10. 2012, nic mu nebránilo v tom, domáhat se zjednání nápravy přímo u tohoto správního orgánu popř. nadřízeného správního orgánu popř. cestou soudní ochrany v podobě žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu, v níž by výslovně označil za žalovanou stranu i Krajský úřad Ústeckého kraje a v návaznosti na to by žalobní petit řešil i nečinnost tohoto krajského úřadu. To žalobce neučinil, navíc z jednotlivých žalobních tvrzení vyplývá, že žalobce v předmětném řízení tížila nečinnost žalovaného Magistrátu města Teplice.

Na základě výše uvedených skutečností tedy soud shrnuje, že žalobce se po žalovaném domáhal vydání rozhodnutí, které spadá pod rozhodnutí, jež mohou vzejít jediné ze správních řízení zahajovaných z úřední povinnosti a nikoli na žádost. V případě takových rozhodnutí zahajuje správní orgán správní řízení jediné tehdy, pokud dospěje v rámci své úřední činnosti k závěru, že jsou splněny důvody pro jejich zahájení. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že není dán důvod k zahájení správního řízení z úřední povinnosti, k jehož zahájení mu byl doručen podnět (kterou v daném případě představovala žalobcova „žádost“ podaná dne 6. 10. 2011), sdělí tuto skutečnost v souladu s ust. § 42 správního řádu tomu, kdo podnět podal. Forma sdělení, kterou žalovaný v daném případě použil, tedy plně odpovídala

dikci zákona a byla zcela v souladu se správním řádem. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případech, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a správní orgán při vyřízení podnětu k jeho zahájení postupoval dle ust. § 42 správního řádu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a ve výroku rozsudku I. ji podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová